

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558611744/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Taarerne hans kraftige Stemme, og han gav Tegn med Bispestaven til Chordrengene, at de skulde istemme det sædvanlige Requiem.

I Kirkegangen var Liigkisten nedhisset, og en hvid Steen med en latinsk Indskrift, som Bisp Peder havde forfattet, var lagt over Graven*. Liigtoget drog ud af Kirken i stille Sorg; de nysgerrige og deeltagende Tilskuere adspredte sig. Endnu stod kun i den dunkle Kirkegang en næsten halvvoxen Dreng med gule Løkker, i en lang sort Kappe og med en udslukt Fakkel i den nedsegne Haand. Det var Carl af Rise, som endnu græd taus og stille ved Saxos Grav. Endelig tørrede han Taarerne af sine store blaa Øjne, knælede ved Graven og gav sit Hjerte Luft i lydelige Bønner. Styrket og lettere om Hjertet, reiste han sig, lod den slukte Fakkel ligge paa Kirkegulvet, og vendte sig for at gaac ud af Kirken; da studsede han og saae med Forbauselse, at han ikke var ene. En gammel kroget Mand, med en Krykkestav under Armen, stod for ham i en fremmed sort Dragt med et bagvendt ombundet Skjødskind og en liden Hornlygte i Beltet; hans Ansigt var gustent og rynket og hans stirrende Øjne matte som Hornet i hans Lygte.

»Tand for Tunge, Dreng, selv naar du beder! – hviskede han truende og holdt Fingeren for Munden – hvad han, som ligger der, – han pegede paa Graven – ikke havde Magt til at skrive i sin Bog, det er nu skrevet i en større Bog; men den skal ikke aabnes for den sidste Basun sprænger Gravene. Gak du din Vei ligefrem! see hverken til Høire eller Venstre! – vær taus med de Døde og tro mod de Levende! – Skeet er skeet – og hvad der staer i Stjerne, det kan dog hverken Levende eller Døde forhindre.»

Forfærdet, troede Carl i den truende Olding at see hin besynderlige Bjergmand, Saxo havde talt om til Erkebisp og Broder Gunner hin Aften, da Drengen sad paa Bønskammelen under Bordet i Saxos Celle; hvad han dengang kun flygtig havde bemærket var nylig traadt langt klarere og anskueligere frem for hans Sjæl, da han bag Alkovetæppet havde hørt hin hemmelige Skriftemaal. Han havde slaet Øinene til Jorden af Gru for den Gamles stirrende Blik. Den høse lallende Stemme klang endnu i hans Øren; men da han atter havde sine Øjne for at see, om den Gamle stod der endnu, saae han

* Den Indskrift, som nu findes paa Saxos Gravsten i Roskilde Domkirke, er forfattet af Biskop Lago Uruc.

ham gaae ud af Kirkedøren med sin Krykkestav. Carl tog nu Mod til sig og gik selv ud af Kirken for at indhente ham, men han kunde i den stærke Taage ingensteds øine ham, og han syntes lettere om Hiertet ved ikke at see ham mere. Det var ham nu ogsaa som den Gamles Ord havde lettet en Steen fra hans Hjerte, og at han nu frit kunde vandre ud i Verden og glemme det Hemmelighedsfulde, som saa forstyrrende havde grebet ind i hans sorgløse Barndomsliv.

Uden at vide hvad han skulde foretage sig eller hvorhen han skulde vandre i den fremmede Verden, gik nu Carl efter den Gamles Anvisning sin Vei ligefrem og saae i egentlig Betydning hverken til Hoire eller Venstre. Han gik Bispegaarden og Kapittelhuset forbi, hvor Ingen i disse Sorgens Dage havde lagt synderlig Mærke til ham, uden gamle Martin, som havde sørget for hans daglige Nødtørf og en ung Kannik, som havde laant ham den sorte Kappe, han bar. Ved Kapittelhuset tilbagegav han efter Lofte Kappen til Portneren, og ryttende af Kulde i sin korte blaa Trøje gik han videre frem i den store fremmede Bye, dog uden at glæde sig som før over al dens Tummel og Herlighed. Taagen havde imidlertid adspredt sig, og det var blevet muntert klart Prostveir. Ved et stort hvidt Huus med de tolv Apostlers Billeder paa Stolperne, ligeoverfor Tinghuset med Byens Vaaben, som han strax ved sin Ankomst havde lagt Mærke til, saae han paa Steentrappen en lille prægtig klædt Pige med deilige mørkeblaa Øine og guulbrune Løkker, som stak frem under den Gyldenstykkets Hue. Hun syntes ikke ældre, end fire Aar, og havde saa fiin hvid Hud og var saa statelig smykket, at Carl standsede og troede vist, det maatte være en Prindsesse. En gammel Kone i en simpel Blyants Kaabe, som syntes at være det fornemme Barns Føstermoder eller Amme, stod i Døren og formanede hende, men i en meget eftergivende Tone, til at komme ind og ikke sidde længer der paa den kolde Trappe i Blæsten. Men den lille Pige var altfor sysselsat med sin Leeg til at agte derpaa; hun sad stille og glad med det lille Gyldenstykkets Skjørt fuldt af Buxbom og Vintergrønt, som hun havde opsamlet paa Gaden, hvor Lægeøget var draget forbi. Hun mærkede Intet til Kulden i sin varme Skarlagenstrøje, som var foret med fiint Leekatteskind. De smaa Ravhjerter om Barnets Hals og de gulspændte Skoe paa de nydelige Smaafødder havde draget en Flok nysgjerrige Tiggerbørn omkring hende, til hvilke hun ei alene uddeelte de smaa Urtekoste og Krands, hun havde bundet af Buxbom og Vintergrønt, men som